

ROMÁNIA ÉS AZ UTÓDÁLLAMOK
EGYETLEN MAGYARNYELVÜ KÉPES
GYERMEK LAPJA

Cimborá

Megjelenik havonta 3-szor minden hó 10, 20 és 30. án

FŐSZERKESZTŐ:
BENEDEK ELEK

TARTALOM JEGYZÉK:

E-ó: Tavaszi dal.
Heltmann Ervin: Három angyal.
Lengyel Miklós dr.: Magyar
Pantleon (Czuczor Gergely).
Czuczor Gergely: A falusi kis-
lány Pesten.
Vajda István: Nyuszi.
E-ó: A tanya.
Csatka József: Kaland Meseor-
országban.
Gavallér Jankó kalandjai.
Csürös Emilia: Fzerötszáznegy-
venegy. aug. 29.
A pozsonyi kisasszony.
Szép levél.
Tíz fogas kérdés (Stolwerck pá-
lyázat).
Elek nagyapó üzenetei.
Fejtförő.
A Cimborá könyvvására.

1928. MÁRCIUS 10.

7 szám

40-Kp
2 példány

Biblioteca Universităţii din Cluj

Cluj

Tavaszi dal

Tavaszdik, tabaszodik,
Télapónak alkonyodik
Örvend ennek ember, állat,
Virágos mezőben járhat.

Csikó táncol, boci ugrál,
Kis malac a gyepen turkál,
Tyukanyó meg kapirgálgat,
Okosabbat nem csinálhat.

Riska tehén is estére
Tejecskével hazatére,
Csurog a tej a sajtárba —
„Tartsd a bögrét, te kis árva!”

E-ó.

HÁROM ANGYAL

— Mese. —

Irla: VICTOR EFTIMIU.

Magyarba átültette: HELTMANN ERVIN.

Kicsiny gyermek voltam még, amikor három angyal kopogtatott ablakomon. Három ragyogó fehér angyal, akik karácsony éjszakáján szállottak le hozzám. Mindháromnak nagy, ezüstös szárnya volt. Testüket arany virágokkal telehintett kék selyemköpenyeg borította. A három angyal megtévesztésig hasonlított egymáshoz...

Ajándékaikat átvéve, így szóltam hozzájuk:

— Kedves arkangyalok, szívből köszönöm, hogy felkerestetek. Mondjátok csak, testvérek vagytok-e, hogy ennyire hasonlítottok egymáshoz?

— Eltaláltad. Testvérek vagyunk, hangzott mint egy szájból a felelet. — Testvérek vagyunk, mint ahogy az ég angyalai mind testvérei egymásnak. A földön azonban sohasem láttuk, ismerjük egymást.

— És mik voltatok ott lent a siralom völgyében?...

Az első közülük így felelt:

— Földi életemben szép ifju voltam, s Flóriánnak hívtak. Ha az utcán, aggastyánnal találkoztam, aki fát vitt vállán, elvettem terhét és lakására vittem anélkül, hogy e szivességért fizetséget kívántam volna. Az aggastyán megköszönte fáradságomat és megáldott engem. Ha nehéz munkában görnyedő embert láttam, feléje nyújtottam segítő kezemet, amivel nagy zavarba hoztam, mert nem tudta, miként köszönje meg előzőkenységemet. Ha a mezőn vagy erdőben könnyező asszonyra akadtam, aki elveszett tehenét, egyetlen vagyonát siratta, megvigasztaltam és nem nyugodtam addig, míg az elveszett tehenet meg nem találtam. A szegény asszony is megáldott engem. Isten áldását kérte reám a másvilágon jöttemért. És lám! Isten megjutalmazott, arkangyal vagyok.

A második angyal így szólt:

— Én lent a földön öreg asszony voltam.

— Lehetséges volna, hogy egy öreg, ráncos, pupos asszony angyallá változzék át?

— Semmi sem könnyebb annál, — felelt lány hangon a második angyal. Mi csak a lelkei, nem pedig a porhüvelyei vagyunk az embereknek. A szép lelkek mind egyformák, bármilyen porhüvelyük is volt odalent a földön. Mikor még mint szegény, öreg asszony éltem földi életemet, vízzel telt korsómmal felüdítettem a szomjazó munkás-embereket. Sohasem kérdeztem, rokonok, barátok, vagy idegenek? Fizetséget sem kívántam tőlük sohasem. A gondjaimra bizott beteg gyermekeknek szép meséket mondtam, melyektől azok édes, boldog álomba szenderültek. Virrasztottam elhagyott halottak felett, akiket senki sem siratott. Elfelejtett sirokat virágokkal ékesítettem. Szeretettel ápoltam nehéz sebesülteket, amíg csak az erőm el nem hagyott és meg nem haltam. Halálom után Isten magához szólított és szárnyakkal ékesített engem...

Végül a harmadik angyal szólalt meg:

— Én földi életemben közönséges... kutya voltam.

— Lehetetlen! — kiáltottam és felugrottam helyemről. A kutya, bármilyen nemes, hűséges és értelmes állat is, angyallá nem változhatik át...

— Miért nem? — felelt az angyal. Hiszen, nemcsak az embereknek van lelkiük. Isten mindenható szeretete és kegyelme közülünk is megajándékozott néhányat azzal, amiben különben csak emberek szoktak részesedni. Előtte a földi teremtmények mind egyformák. Különbség csak annyi, hogy az egyik oldalon állanak a jó, a másikon a rossz teremtmények...

Én a jó teremtmények közé tartoztam. Féltő gonddal őrködtem gazdám élete és vagyona felett, jóllehet ő a legrosszabb bánásmódban részesített. Később új gazdához, egy pásztorhoz kerültem. Ott is rossz sorom volt. Új gazdám állandóan vert és éheztetett. Azért mégis hűséges voltam hozzá. Öríztem juhait. Egy alkalommal pedig segítsé-

gére voltam, amikor farkasokkal és rablókkel kellett szembe szállani. A tél beálltával sok embernek mentettem meg az életét azáltal, hogy felkutattam az uton elfáradt, félig megfagyott embereket és meleg lehellettel új életre keltettem őket. Sok gyermeket mentettem ki a vízből. Köztük olyanokat is, akik azelőtt közel dobáltak meg. Végül megöregedve, megsüketülve és megvakulva, az éhségtől a falvakon át úzva, egy utszéi kórákason kileheltem lelkeket. Amint láthatod, Isten engem is a kiválasztottak közé emelt fel...

— Megérdemelted. Isten igazságos cselekedtet művelt, — feleltem, szemem könnyben uszott, aztán a három angyal rám mosolygott, finom kezükkel gyöngéden megérintette homlokom és tova repült.

A nagy, vakító fényben, amelyet maguk után hagytak, többé nem tudtam megkülömböztetni, hogy közülük ki volt a szép ifju, az öreg asszony és a mindenkitől megvetett kutya.

A három fehér angyal pedig szállott az ég felé.
(Torda.)

MAGYAR PANTHEON

Irja Lengyel Miklós dr.

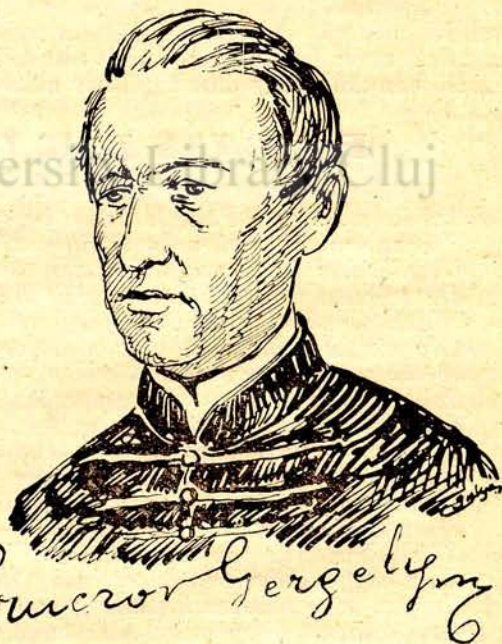
CZUCZOR GERGELY.

(1800—1866.)

A nyitramegyei Andódon, földmives családból született. Szüleinek nem voltak nagy tervei a gyermekkel; megelégedtek volna azzal, ha folytatja tovább az ő munkájukat és éli tovább az ő egyszerű, falusi életüket. A nyugtalan, élénk eszű fiúcska kivágott a falusi környezetből és megindult fölfelé azon az uton, mely a dicsőség felé vezetett, de messzire esett a nyugodalomtól és boldogságtól.

A falusi élettől való szabadulásnak egyszerű módja kínálkozott: gimnáziumi tanulmányainak végeztével Benedek-rendi szerzetes lett. Felszentelése után mint paptanár több középiskolában tanított.

De már ekkor ismert nevű író. Őt is, mint író-kortársait ellenállhatatlan erő sodorta a mult színes hagyományai felé. Az ő álmaiban is feltámadtak az erők; elsírták panaszukat és megmutatták hőstetteiket. A térbeli távolság árnyékba borítja a tárgyakat, körvonalaikat letompítja. Az időbeli távolság megnöveli a hősokeket, ragyogó, de átlátszó ködbe öltözteti őket: Czuczor hősköltevényeibe bevonulnak a magyar mult daliái. Rá is hatással volt Aranyosrákosi Székely Sándor kis hősköltevénye: A Székelyek Erdélyben. A költő hosszabb elbeszélő versei Székely sikerének hatása alatt egymás után jelennek meg. Az *Augsburgi ütközet*-ben a külföldet rettegésbe ejtő, kalandozó magyarok támadnak új életre, az *Aradi gyűlés*-ben a királyi trónon ülő bosszuálló asszony torolja meg Kálmán király tanácsosain férjének megvakítását. *Botond* című eposzában a görög császár birodalmát rémületbe ejtő félelmetes magyarok ott állanak Konstantinápoly kapuja előtt, hogy az elpuhult keleti császár népének megmutassák a magyar kar erejét. Vér és vér mindenütt. Mintha korának elkorcsosult magyarját akarná inteni a költő, hogy maga az élet nem a legnagyobb kincs a Földön: az ősök életüket a közös

célok elérése érdekében szívesen feláldozták. A multból lelki szemei előtt felgomolygó hősoke között megakad tekintete a nagy Hunyadi Jánoson. Hunyadi Jánost is vértengerből látja kiemelkedni, csakhogy a nagy hős hazájának megvédéséért ontott vért. Tanulmányozza Czuczor ezt a kort, még a Hunyadi-harcok vidékére is elmegy, hogy nagyszabású eposzt írhasson, de az eposzból csak néhány ének készült el. A nagy hazafiról egy kisebb költeményében kitűnő jellemrajzot fest. A török-magyar küzdelmek korából Drégely vár híres kapitányának, Szondi Györgynek történetét is megírja.

Czuczor a harmincas évek elején írta utolsó hőskölteményeit. Kortársaival együtt ő is megérzi az idők változását. Az álmából felébredt nemzet a jövő felé néz: ott is feltűnnek már a kecsesítő képek és a félelmetes árnyak. Vajjon mi lesz a so. sa hazánknak? Megindul a küzdelem azért, hogy a nagy leszámolás órája néhány ezer nemesi család helyett egységes és összeforrott népet találjon. Kiadják a jelszót: fel kell szabadítani a jobbágyt. Ez a korszak nem kedvez a nemesség őseit dicsőítő hőskölteményeknek.

Czuczor költészetében tehát erős változást veszünk észre. Számos népdalt ír, továbbá népies tárgyú költeményeket. Soknak közöttük tanító célzata van. A paptanár költészetében is megmutatkozik. Népszerűek voltak tanító meséi is. A mesék tárgya nem eredeti, legnagyobb részük a görög-római költészetből való, de feldolgozásukkal erkölcsi célt akar elérni.

Világi tárgyú költészete miatt sok üldözésben volt része. A hatalom urai veszedelmesnek, forradalmának találták működését. A Benedek-rend főpátjánál is feljelentették és szinte szorongatták a rendet, hogy a költőt elnémíthassák. A költő kénytelen egy darabig álnév alatt írni.

A visszafojtott keserűség hatalmas erővel tör ki lelkéből, mikor a nemzet szembe száll uralkodójával. Szokatlan heveséggel és keménységgel támad a királyra és lelkesíti honfitársait a szabadságharcra. Ez a nagy erővel megírt, szenvedélyes hangú költeménye: a *Riadó*. A szabadságharc bukása után a bosszút lihegő hatalom súlyos börtönbüntetésre ítélte a költőt.

Czuczor Gergely költői műveken kívül tudományos munkákat írt. Kiseb, a nagy közönségnek szóló történeti munkái nagyon népszerűek voltak. Különösen sokat foglalkozott nyelvészeti kérdésekkel. A Magyar Tudományos Akadémia korán tagjává, majd tisztviselőjévé választotta. Rábírták, hogy szerkessze a magyar nyelv nagy szótárát. Bár sok tudományos szakmunkára nem támaszkodott, nagy buzgósággal fogott a szerkesztéshez és munkájával használható, sőt nélkülözhetetlen alapot adott az utána következő tudósoknak.

Czuczor Gergely nem volt a legelső a kortársai között. Már-már ráborítja az idő a feledés homályát írói alkotásaira. De a Czuczora korával foglalkozó irodalomtörténetíró meglátja érdemeit a nemzetéért lelkesedő, sokat szenvedő költőnek.

FALUSI KISLEÁNY PESTEN

IRTA CZUCZOR GERGELY

Jaj be szép ez a Pest, Istenem, be szép!
 É benne milyen uri, mily szelid a nép.
 Össze-vissza jártam utat, utfelet,
 De szemem nyugodni nem talál helyet.
 Ablak ablakon van három-négy soron,
 Oly magas falunkban nincsen a torony.
 A sok utca tömve, mint a méheraj,
 Jobbra, balra fényes gyöngy, ezüst, arany,
 S mintha bucsu állna későn és korán,
 Cifra ott a férfi, asszony és leány.
 Am csudálni méltó mindenek fölött.
 Hogy kevés alig van annyi ur között.
 Mert kosárka almát vittem áruba,
 S feltakarva szépen ültem kapuba.
 Ott, hogy üldögéltem én, szegény leány,
 Szépen néze minden átmenő reám.
 És sokan, de hogy mért, nem tudom biz' én,
 Visszafordulának többször is felém.
 S három könyves urfi már is körbe vett,
 Egyik kérdi tőlem: „Hugom, mi neved?”
 Kérdi a másik is: „Hol lakol, babám?”
 És a harmadik mond: „Lelkem, nézz reám!”
 Én meg elpirultam, oh de hogy is nem,
 És csak úgy susogva mondtam meg nevem.
 Hányával kel almám? meg sem kérdezék,
 Am ha annyi lett is volna, megöveék.
 S mennyi furesza szépet kelle hallanom,
 Azt úgy elbeszélni, oh, de hogy tudom!
 „Hossz-e még be almát, itt ülsz akkor is?”
 Kérdezőnek, Isten tudja, hánszor is.
 Jaj, be szép az a Pest, Istenem, be szép!

S benne milyen uri, mily szelid a nép!
 A hogy álldogáltam utca szögletén,
 Nagy sietve jött egy szalás ur felém,
 Fényes rajt' ezüstös szép kalap, s ruha:
 Gazdag ur lehet, de még sem katona.
 Állni cifra hintón láttam olyat én,
 Bajsa jól kikenve, barna mint a szén.
 „Ejnye gyöngyöm-adta kis magyar leány,
 Nem szeretsz-e engem? én szeretlek ám”.
 Igy köszönte szépen és tán ismere,
 Mert úgy hiva, hogy csak menjek el vele.
 „Nem lehet”, feleltem, s kérdezé: „miért?”
 „Mert anyámtól meg van tiltva, hát azért”.
 „Be ne menj leányom” az volt a szava,
 „Bár akárki hina, házba sehova”.
 „Kis szivem, tehát csak nem jössz el velem?”
 Monda, s megszorítá kétszer a kezem.
 S busan ott hagytott az utca szögletén,
 No, de mit tegyek, ha tiltja a szülém!
 Jaj, ha megharagszik az az ur reám!
 Mit miveljek akkor, mert hatalmas ám!
 Egy kosár almával bemegegyek megint,
 És ha majd anyám a régi módra int,
 Szépen kérem őtet, hadd legyen szabad
 Fölkeresnem ezt a szép ruhás urat,
 S hogy haragja szünjék: csokolok kezét,
 Neki nyujtom által a legszebbeket,
 És ígérem, hogy azt nem teszem soha,
 S félni nem fogok, mert ő nem katona.
 Nem fojthatott meg Zápolya öldöklő
 Mert régi erkölcs, spártai férfikar

NYUSZI

TAVASZI M E S E

IRTA VAJDA ISTVÁN

Amikor ismét felpillantott, testvérei állottak körülötte.

— Itt van a kis szökevény, — tréfálkoztak, — elaludt a mezőn, a nagy legény! — Mondd csak, hol jártál ilyen sokáig? Anyus már mindenféle keresett. — Képzeld, amikor a mezőn keresztüljöttünk, egy nagy nyul állott melletted, — két kicsiny is volt vele, — úgy álltak ott, mintha az álmodat őriznék...

— Hová lettek? — kérdezte Nyuszi, — jó ismerőseim! — Sehogysem értette, miként aludhatott el a fűben. Hisz' csak egy pillanatra hunyta be szemét... Már éppen azon volt, hogy mindent elmond testvéreinek, de eszébe jutott ígérete és nem szólt egy szót sem.

Gyorsan hazatért aztán. Nyuszit édesanyja a kertajtóban várta és boldogan ölelte keblére a kis szökevényt.

— Nyuszkó, elaludt az erdőszélen, — ujságolta Iluska, a legnagyobbik leány.

— S képzeld csak, anyus, nyuszik őrizték az álmát, — folytatta Rózsika a beszámolót.

Nyuszinak megint csak a nyelvéen volt, hogy elmondja nyulországi tapasztalatait. De aztán eszébe jutott, hogy erről még anyukának sem szabad tudni semmit, bármily nehéz is eltitkolni varantit előtte.

A délután is elmúlt, beköszöntött az este. A kis család megvacsorázott a barátságos fényű függőlámpa alatt, s mikor apa pipára gyújtott, anyuka átadni hívta Nyuszit. Amaz engedelmesen indult kifelé. A kis bársonnyulat szokás szerint magával vitte és az ágyába fektette.

De ma sehogysem tetszett neki. Ahogy ott feküdt mellette és némán meresztette rá vörös üveg szemét, Nyuszinak minduntalan fapsifüleske jutott eszébe, ahogy ott ült a karján és barátságosan nézett fel reá.

Anyuka halkán imádkozni kezdett. Nyuszi összekulcsolta kezét és szépen utána mondta az imádságot; de a gondolatai valahol messze jártak: ott a sűrű, sötét erdő mélyén, ahol garnadában fekszik a puha mohán a sok tarka tojás... A király arany koronája csillant fel előtte és összefolyt Nyulapó bepólyált lábával... Piros, kék, zöld színben tarka táncot járt előtte a sok-sok színes tojás és egyszerre megjelent közöttük Nyulné feje, amint fenyegetőzve emelte lábát az égnek.

Ódakünn ragyogóan süttött a hold és ezüst-fehér fénye bevilágította a tájat.

— Jaj, ha most jönne Nyulmama! Most, mielőtt még anyuka kiment a szobából! Bizonyosan nem engedné elmenni! Pedig igen kíváncsi a nagy-nagy Nyultitokra, amit reá akar bizni a nyulak bizodalma. No, meg a Tavasztojásnak is el kell készülnie! Szavát adta, meg kell csinálnia!

Anyuka megcsókolta, jó éjszakát kívánt, aztán a nyitott ablakon át még egy pillantást vetett a holdfényben uszó, néma mezőre:

— Egy nyul üldögél odakünn az ablak alatt, — mondta és ismét csókot nyomott kis fia homlokára, — kár, hogy nem láttad, Nyuszikám!

Valaki kihívta anyukát. Csendesesen betette az ajtót és kiment.

Nyuszi megkönnyebbülten sóhajtott fel. A hold széles tányérja már magasan állott az égen, s fényes sugara beborította az erdőt. Az ablakpárkányon két hatalmas fül árnyéka jelent meg, melyet egy ugrással Nyulmama követett.

Jó estét, kis Farkas, — köszönt, — készen vagy? A teli hold már javában ontja fényét, nincs hát vesztegetnivaló időnk! Jer hamar!

Nyuszi nesztelenül ugrott ki az ágyból, belebujt a ruhájába, sebesen harisnyát és cipőt húzott — s felkapaszkodott az ablak párkányára:

— De vissza is hozzám, Nyulmama, — hogy reggel az ágyamban találjon anyuka!

— Hogyne, hogyne, — türelmetlenkedett Nyulné, — erre ne legyen gondod. Gyere, ugorjunk ki a kertbe! Ül fel a hátamra, meg is fogóhatsz a fülemben, aztán, hajrá, repülünk Nyulországba!

Hej, de pompás lovaglás is volt ez! Nyuszi, „lova” hatalmas ugrásai ellenére bátran tartotta magát. Ugy tetszett, mintha Nyulné egyszerben megnőtt volna. De ezen ideje sem volt gondolkozni. Mint a nyíl, úgy suhantak át a réten, hopp! keresztül a patakon; aztán balra tértek és a kökénybokor előtt álltak meg. Nyulmama letette lovasát a földre.

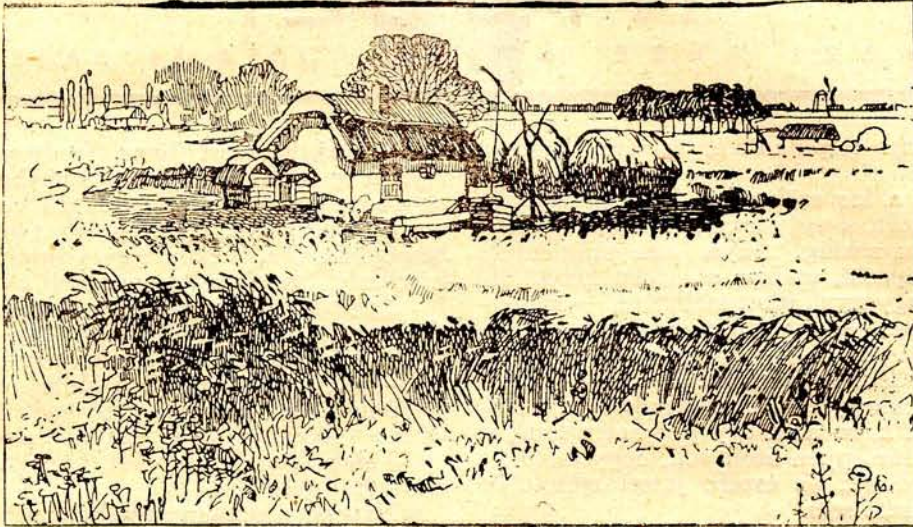
A kökénybokor javában fürdött a holdfényben és elmosolyogta magát, amikor meglátta őket. Készségesen tárta szét ágát és utat nyitott nekik a király tanyája felé.

Akkorra már az egész nyulnemzettség összegyülekezett és türelmetlenül várta jöttüket.

A király a trónján ült, oldalán a Husvéti Nyul, karja még mindig fel volt kötve; mögöttük pedig a nyulminiszterek álltak. Idős, tekintélyes, torzonborz nyulak, akiknek már fehérben játszott

A TANYYA

— Mühlbeck Károly rajzával. —

Messze falutól, várostól, áll a tanya egymagában. Az udvar nincs bekerítve. Minek keritnék be? Nem megy rá a szomszéd marhája. Fehér falu, kicsi ház az udvar etején. Istálló, ól az udvar végén. Körül kazlak, boglyák. Ez a tanya.

Az alföldön sok ilyen tanya van. Ezek a tanyák egymástól is messze vannak. Télen-nyáron itt él a tanya gazdája. A tanya körül van a szántó föld, a rét, a legelő. A tanyán élő ember ritkán jár be a faluba. Csak vasárnap szokott bejárni. Akkor felveszi ünneplő ruháját s begyalogol az Isten házába. A városba már ritkábban jár. Rendszerint csak a heti és országos vásárok alkalmával.

A tanyán élő emberek ritkán gyűlnek össze. Annál többet a gyermekek. Ők télen iskolába jár-

nak. Itt is, ott is van iskola. Ebbe járnak a tanyai gyermekek. Hej, de nagy utat kell tenniük, amig iskolába érnek! Mert bizony minden tanya mellé nem jut iskola. Néha nagy a sár, nagy a hó. Ilyenkor gazduram befog a kocsiba vagy szánba: úgy viszi iskolába a gyermekeit.

Csendes, nyugodalmas élet van a tanyákon. Ide nem igen téved vendég. De télen mégis csak össze-összejárnak, névnapra, disznótorra, lakodalmra. Sok helyen van már olvasóköri is. Ide járnak esténként. Olvasnak ott jó könyveket, újságokat. Messze vannak a várostól, mégis megtudják az újságlapokból: mi újság a hazában? Mi újság a nagy világon?

E—ó.

a bundájuk. A legöregebbik közöttük egy pom-pánosan fejlett, széles káposztalevélen hófehér tojást tartott. Óvatosan fogta mind a két lábával és féltő gonddal óvta, nehogy valami baja történjék: — ez volt a jövődöbeli Tavasztojás.

— Lépj elő, kis ember! — szólalt meg a nyulak uralkodója, — lépj elő, s helyettesítsd most másodszer is a Husvétit Nyulat.

Nyuszi engedelmeskedett.

A király ünnepélyes arcot vágott, fontoskodva emelte fel ballabát, aztán így szólt:

— És most, im' hallgasd meg a szent nyultitkot! A nyulnemeztség féltve őrzött titkát, melyet

a Husvétit Nyul minden esztendőben, husvét előtt, holdtöltekor elismétel a nyulak nemzete előtt. Elmondja ismét és újra, hogy mindegyikük szívébe véssé és ne feledkezzen meg róla sohasem, milyen kiválasztott hivatásra szemelt ki bennünket az Ur. Halljad hát te is, de ne szólj róla senkinek soha! A nyulak titka csak nyulfülek számára való, s te is csak azért tudhatsz róla, mert husvét vasárnapján születted és így — bár emberi az ábrázatod — mégis csak egy kis nyuszi vagy! Nyisd ki hát jól a füleidet s védd mindazt, amit hallani fogsz jól emlékezedet! — Kezdheted Nyulapó!

(Folyt. köv.)

KALAND MESEORSZÁGBAN

Irtá: CSATKAI JÓZSEF.

I.

Egyszer két kis fiu: Pista meg a Dani
Elmentek világgá szertesztet bolygani,
Addig jártak-keltek, míg észre nem vették,
Hogy az ismert utat jól eltévesztették.
Pedig messze jártak, messzebb volt, mint Páris
Más itt a felhő és más itt a virág is.
Sirva imádkozott a két szegény árva,
S ekép bejutottak szép Meseországba.

II.

A palotaőrök vették őket észre
És vezették őket a király elébe.
„Kiféle-miféle ez a két jómadár,
Aki itt csatangol, hol a madár sem jár?”
Nem ijedt meg nagyon se Dani, se Pista,
Remegve mondták el, hogy ők két turista.
„Felséges királyunk tessék megbocsátni,
Hogy eljöttünk ide is világot látni.”

III.

Kegyesen a király őket meghallgatta,
Királyi ajkiról e szókat hallatta:
„Jó fiaim, ingyen itt nem maradhattok,
Magatoknak bármily munkát válasszatok.”
De a Dani gyerek csak mosolygott rája.
„Felséges királyunk, szép madár a pirók,
Hadd lehessünk hát mi itten ujságírók!”

IV.

„Legyetek, jóllehet nem tudom miféle
Szerzet az és mi a szös a mestersége.”
„Kell hozzá egy nyomda, ott készül a szedés.”
„Megadom, hisz tudom, az egy olyan borprés.”
„Kell hozzá hófehér papiros, egy rolni.”
„Ahá tudom, abba szokás csomagolni.”
„Festéket is kell a nyomtatáshoz venni.”
„Ahá tudom, arcot olyanall kell kenni.”

V.

Most az új szerkesztők kaptak finom sunkát,
Megették s utána elkezdtek a munkát . . .
„Vezércikk kellene, főm nem adom búra,
Szétnézek, elmegyek egy kis interjura!”
Dani elment, Pista maradt a nyomdába,
Előtte papiros, penna a markába,
Unalmában lassan rágta a tollszárat,
Ezalatt a Dani friss hírekért fáradt . . .

VI.

Elment a táltoshoz, ki oly vén, nem csoda,
Hogy rég kihullott mind a harminckét foga.
Vasorru bába se fiatalodott,
Sőt a vasorra is már elrozsdásodott.
Kacsalábon forgó kastélynak a lába
Végleg elkopott a mesékbe, mondákba.
Tüzokádó sárkány jámborabb, mint a lud,
Mivel az ő tüze régóta kialudt.

VII.

A furfangos fickók többé már nem gazok,
Erdei manócskák egészen kopaszok.
Eljárt már az idő az ördögök fölött,
A karmuk elvászott, a szarvuk letörött,
Cukortortakastély, paloták mind romba,
A tündérkirályok mentek nyugalomba.
Dani leleplezte most az egész klikket,
Minderről irt egy stramm, hosszú vezércikket.

VIII.

Délután olvassa a nép az ujságot
S a vezércikkhez mind mérges arcot vágott.
„Ejnye szedte-vette minket kicsufoltok,
Várjatok, várjatok, ezért meglakoltok.”
És a híres ujság suhan kézről-kézre,
S a bösz vezércikket veszi ám mind észre.
Este a két gyerek fáradtan dől ágyba,
De házon kívül forr szörnyü bosszu vágya.

IX.

A manók nagy tökből koponyát faragnak,
Belé ijesztésül égő gyertyát raknak.
A meselények mind lepedőbe bujnak,
Hörögnek, zörögnek, rémitően fujnak.
Sorba bevonulnak alvót riasztani,
Meglépni hirtelen s ágyból ugrasztani.
Ordít, visít, tombol, bög az egész csapat,
Pista, Dani ugrik ki az ágyból s szalad.

X.

Azt hittétek nincs más fejünkben, csak szalma,
Ime a meséknek nagy még a hatalma,
Mert kinőttetek immár ti belőle,
Sok új kicsi gyermek elandalog tőle.
Lelketeknek mélyén ti is, Pista, Dani,
Tudtok még édesen meg-megborzongani.
De mennyire tudnák. Már tudják, hogy tudnak
És ha meg nem álltak, tán még most is futnak.
(Szombathely.)

Pompás ízű
magas tápértékű
mindenüffkap-
ható a

STOLLWERCK TEJKARAMELLA

Gavallér Jankó kalandjai

Kedves Nagypókám! Talán tetszik emlékezni még arra a levelemre, melyben egész komolyan lemondtam, mert beláttam, hogy nincs szerencsém a vadászatban, s nem elég, hogy az arcom akkorára dagadt, mint egy cipő, a kedves papa még alaposan ki is porolta a nadrágomat.

Elhatároztam, hogy czentul csak kísétálok a rétre hű barátommal, a Csipdmeg-fogdmeggel, még pálcikát sem viszek magammal, csak gyönyörködöm a rét virágaiban, aztán bokrétát viszek kedves mamámnak. Oh, hogy fog majd örülni a kedves mama!

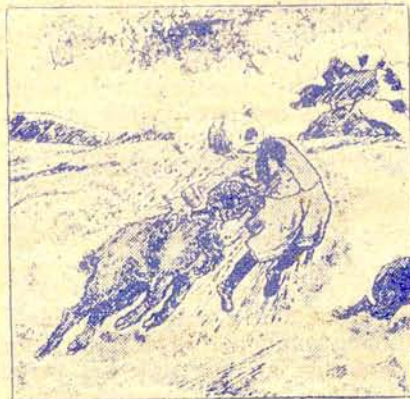
Ugy tettem, amint határoztam. Gyönyörű szép reggel volt. A nap ragyogva bujt elő a hegyek mögül, s a kedves kis pacsirták oly szépen daloltak. Én is daloltam, Csipdmeg-fogdmeg jókedvűen csak csaholt, ugrándozott. Így indultunk neki egy jó magas hegynek.

— Gyerünk, — mondtam hű barátomnak — nézzük, mi van a hegyen túl?

— Vau, vau, gyerünk, kicsi gazdám!

Már éppen a hegy tetejéhez közeledtünk, amikor egyszerre csak elállott a szívem verése, a

lábam a földbe gyökeredzett. Csipdmeg-fogdmeg nyugtalanul szűkölt, látszott rajta, hogy inába szállt a bátorsága.

Ugyanis egy kacsaringós szarvu szörnyeteg bukkant ki a hegytetőre, megállt egy pillanatra s oly különösen nézett rám, hogy a vér megfagyott ereimben. Ám nekem még e válságos pillanatban is eszembe jutott a bölcs közmondás, mely szerint „szégyen a futás, de hasznos”, uccu! rohantam le a hegy oldalán, velem az én hű barátom. Hiszen, annak a kacsaringós szarvu szörnyetegnek sem kellett föbb: amikor látta, hogy szaladok, ő is megfutamodott, persze nem visszafelé, hanem utánunk. Ugyanis lopva visszatekin tettem s láttam, hogy veszettül szalad s mindjárt utól is ér.

— Jaj, jaj, segítség! — vitottam, de senki se járt a réten. Éreztem, hogy ütött az utolsó óráim. Bebujtam volna én akármilyen kis lyukba,

édes nagyapókám, de nem volt ám. Azaz hogy mit beszélek, volt a hegy aljában egy nagy-nagy lyuk, de az a lyuk tele volt vízzel. — jaj, Istenem, hisz ez tó! — kiáltottam rémülten. — most mit csináljak? Beleugorjam? Ha beleugrom, belefutok. Ha nem ugrom bele, megöl az a kacskaringós szarvu szörnyeteg. Hát én — beleugrottam! A Csipdmeg-fogdmeg keserves vonítással ült le a tó partjára: bizonyos vagyok benne, hogy kis gazdáját siratja. De én azt hiszem, többet használt volna nekem, ha sirás helyett szembeszáll azzal a kacskaringós szarvu szörnyeteggel s megvéd engem. Úgy-e, nagyapóka? Oh, én keservesen csalódtam a hű barátban! Szerencsére, a tó nem volt mély, a nyakamig sem ért, de — de — alig tudom leírni, ami azután történt.

Az a kacskaringós szarvu szörnyeteg nem elégedett meg azzal, hogy csuronviz lett a ruhám,

utánam ugrott, a kacskaringós szarvával felkapott a feje bubjára, keresztülgázolt a tavon, aztán a partján ledobott a földre, hogy nagyot nyekken-tem belé. És azután mit tett? Szépen visszafordult, átgázolt a tó tulsó partjára s ott elkezdett felegészni. Hát ez nem szemtelenség, kedves nagyapóka? Csak akkor ismertem föl, hogy az a kacskaringós szarvu szörnyeteg egy közönséges kos volt, amilyent én gyakran láttam az iskolában a faliképen! Hej, ha nem mondtam volna le a vadászatról! Ha nálam lett volna a puskám! Még csak azt jegyzem meg, kedves nagyapóka, hogy Csipdmeg-fogdmegnek felmondtam a barátságot. Kisült róla, hogy gyáva kutya. Amire ő azt mondta: „Vau, vau, inkább leszek én gyáva kutya, mint döglött oroszlán.”

Kezét csókolja:

Gavallér Jankó.

Ezerötszáznegyvenegy aug. 29.

Befejező hozlemény.

Irtta: CSÜRÖS EMILIA.

III.

Karsai Soma a Királyhágó felé irányította lovát. Jól ismerte a vidéket. Tudta, hogy két nap is beletelik, amíg átjut a hágón. Pedig a legszivesebben szárnyat kötött volna a paripájára, hogy egyszeriben Budán teremjen. Végre felvirradt a második nap hajnala is. A távolban kékes hegyek körvonalait vette észre, melyekben felismerte a Királyhágó vonalát. Vagy talán csak képzelődött, mert lelki szemei előtt hol azt látta, hol Budavárát, ágyu és fegyver tűzben.

Pedig Karsai Soma soha sem érte el a Királyhágót.

Valami falucskán ment éppen keresztül, amikor az uton lova lába előtt át akart szaladni egy gyermek. Alig három éves csöppség és ijedt sikoltásában benne volt a borzalom, hogy már magán érzi a csöpp kis testét halálrazuzó kegyetlen lópatkót. A diák erős rándítással félrerántotta a lovat. A paripa felágaskodott és két hátsó lábával belecsuszott az utmenti mély árokba. A gyermeknek nem történt baja, de Karsai Somát ájultan huzták ki a sebesült ló alól. Egy falusi

házikóban tért magához, ahol egy jószágos, bazsarózsaképi asszony hajolt feléje.

— Lelkem urficskám, hát jobban van? Nem halt meg? Jaj, jaj milyen szerencsétlenség!

Csodálkozva nézett körül a fiú. Még nem tért magához egészen.

— Megsebesültem? Furcsa! Nem is emlékszem rá! Ki lett volna az az ur, török, vagy magyar?

— Itt nálunk nincsen török, urfi lellem. Magyar urak parancsolnak nekünk, a Teleky grófok. Erre Soma felült az ágyban.

— Hát nem Budán vagyok? Nem a vár ostrománál lóttek meg?

Az asszony nem felelt, hanem újra beáztatott egy hidegvizes kendőt. Azt hitte, megint félrebeszél a diák.

Az meg hirtelen kiugrott az ágyból. Az ablakhoz indult, hogy meggyőződjék róla, hol van, — de csak egyetlen lépést tett és mintha ezer kés szuródna a bokájába, visszaesett az ágyra.

Most hirtelen visszaemlékezett mindenre. Megértett mindent. Csukló zokogás tört fel a melléből.

— Rettenetes! Rettenetes! — És ökle sulyosan zuhant homlokára.

Két hét is elmúlt, amíg kificamodott bokájára ráléphetett. Jól fogtak most a nyeregkapába rejtett aranyak. Megjutalmazhatta házigazdait hűségese gondozásukért. De majd megörjítette a bizonytalanság, mert semmit sem tudott a Királyhágón tuli eseményről. Amikor újra nyereghen ült, és megsarkantyuzhatta Musztát, úgy érezte, hogy börtönből szabadult.

Előfizetési felhívás! Kérjük azokat az előfizetőinket, akiknek előfizetése lejárt, hogy az előfizetési díjat mielőbb küldjék be, mert a Cimborát, amely olvasóinak mindig több és több élvezetet, szórakozást nyújt, fennakadás nélkül csak így küldhetjük tovább.

Ősz sárgult már az utmenti fákon, az erdők is foltonkint piroslottak, ökörnyal uszott a levegőben, fecskék csapata utrakészen csicsereggett, — de ő egyre csak a Királyhágó felé nézett, nem látott, nem hallott semmit.

Alkonyat felé ért oda. Egyre számította magában, mennyi idő alatt ér onnan Budára? Vajjon ott van-e a török? Talán be sem tud már jutni, körül van zárva a főváros. Sebjaj! Kerit majd valami török ruhát, csellel csak bekerül. Talán már véres nagy harcok állanak! Vajjon Pető Gergely nem esett el? Előre, előre!

Amint így biztatta magát, messziről porfelhőt látott közeledni. Sokan jöhettek, sűrűn, szélesen szállt a por. Lovas apródok jöttek elől, majd kisebb csapatban fekete ruhás urak, lovaikon ezüstös szerszám csillogott. Utánuk néhány hintó. Tehát fehérsereg is van az utasok között.

Letért az utról, megállt a gyepen és figyelte az előtte elhaladókat. Nézte, nem talál-e ismerőst, akit kikérdezhesen Buda sorsa felől.

Vereczkey István udvarában sok idegen ur fordult meg, hátha azok közül valamelyiket itt ismerősként üdvözölheti. Apróbb hintók után egy hatlovas széles fekete hintó következett. Mellette és előtte is zárt sorban lovas urak. Ország nemesei, a nemzet kiválóságai. Felismerte köztük Pető Gergelyt. Közéledtetett hozzá és hangos szóval mondta:

— Pető Gergely nagyságos uram egy szóra kérem!

Kövér, sötét arcú férfi vált ki a többiek közül.

— Kigyelmedhez küldött nemzeti uram, Vereczkey István. Budára igyekszem, harcolni a török ellen. Mi hír van ott?

Pető Gergely arcát elöntötte a vér.

— Fordítsd vissza a lovat, fiam! Budán lófarkas zászló leng, a királynét meg a kiskirályt most visszük Erdélybe. Elkéstél, öcsém. Ámbár a te kardod ugy sem védte volna meg Budavárát.

Hirtelen megfordította a lovát és vissza léptetett a hintó elé. Nem akarta a hatalmas termetű férfi, hogy ez a vékonypénzü diák meglássa a szeméből pergő könnyeket.

Bénultan állt Karsai Soma, mint akit egy kegyetlen, durva ütés ért. Talán nem is bírta felfogni e néhány szóban azt a mérhetetlen szerencsétlenséget, ami benne rejtett.

— Elveszett Buda! — A töröké lett! — mormolta gondolat nélkül. Csak fátyolon át látta, hogy a széles hintóban három gyászfátyolos nő ül, az egyik ölében alig esztendő mosolygó gyermek. Mosolytalan arcok között tapsikál és karjával utánozza egy ég felé szálló madár mozdulatát.

— Fecske!

A gyermeknek fontosabb volt az ég felé szálló madár, mint az ország, a korona, melyet a fejére tett a nemzet. A korona, amelyet atyai jóbarátja, a török szultán vett le fejéről, hogy kincses kamrája sarkába vesse, a többi harácsoló kincs közé.

Karsai Soma megvárta, amíg elhaladt előtte a menet, azután megfordította lovát és sarkantyuba véve, vágatni kezdett az utmenti gyepen. A király kísérete figyelembe sem vette a vágató fiút, a falvak lakossága pedig, ahol áthaladt, keresztet vetett habzószáju fekete lova, szélben lobogó haja láttán.

Uram, irgalmazz! Megint erre jár a Garabonciás!

Csak épp hogy siró garabonciás diákat nem igen láttak eddig.

Szentmiklóson Vereczkey István sötét arccal járt fegyvertermében.

— Buda elesett. Készítsük a fegyvert, most már rajtunk a sor. — A sötét éjszakákon akkoriban nem igen szállt csillag az égre.

(Kolozsvár.)

A POZSONYI KISASSZONY

— Gunydal a 19. század első feléből. —

A kisasszony Pozsonyban,
Krinolinban!

A kisasszony Pozsonyban,
Krinolinban!

A kisasszony Pozsonyban,
Selymet lopott a boltban.
Receface, krinolinban!

A kisasszonyt megcsipték,
Krinolinban!

A kisasszonyt megcsipték,
Krinolinban!

A kisasszonyt megcsipték,
Selymet tőle elvették,
Receface, krinolinban!

Ne bántson engem az ur,
Krinolinban!

Ne bántson engem az ur,
Krinolinban!

Ne bántson engem az ur,
Mert az apám földesur
Receface, krinolinban!

Ha az apád földesur,
Krinolinban!

Ha az apád földesur,
Krinolinban!

Ha az apád földesur,
Selymet lopni ne tanulj,
Receface, krinolinban!

S z é p l e v é l

Kedves Nagyapó!

Igazán nagyon rossz unoka vagyok! Már több mint öt hete nem irtam. Bocsánatot kérek szépen és talán megkapom, mivel tudja Nagyapó, hogy az ünnepek teljesen kihozzák az embert a rendes kerékvágásból. Aztán meg, — a Jézuska hozott egy pár szép könyvet karácsonyra, jutalmul a jó bizonyítványért, (mert Nagyapó megjövedőlte, csakugyan tiszta tizest kaptam) és így ugy elmúlt az idő, hogy észre sem vettem. Egyszerre aztán itt volt a kilencedike és kellett menni iskolába. Megint kell dolgozni a tudományért. Szegény fejünk, de sok mindent kell belégyűrni! Négy nyelvet tanulunk: magyart, németet, román és franciát. Aztán van a földrajz, fizika, mértan stb. Igaz, hogy kedves tanárnőink igyeksenek könnyíteni rajtunk, hogy úgy mondjam, cukorba teszik az orvosságot. Így például franciából kedves, mulatságos történetek édesítik meg a kegyetlen rendhagyó igék tanulását. A földrajzban szinte vándorolunk, tanárnőnk kalauzolásával mellett, a Riviéra virágtengerén, avagy Lappország kietlen földjén; benézünk a gyönyörű Louvre muzeumba, de meglátogatjuk szántás közben a szegény földmivest is és ezekután már nem olyan nehéz megtanulni a száraz „mezőgazdaságot”, vagy a „nevezetességek”-et. Így dolgozunk, nem a mindennapi kenyérért, hanem az eszközökért, melyekkel ezt megszerezhetjük. És aki becsülettel, igyekezettel dolgozik, az fog boldogulni az életben, ugyebár, Nagyapóka?

De hogy elkalandoztak a gondolataim! A Berti magolja a latint: „Bonum, banum, bonum”, és nekem minden igyekezetemet össze kell szednem, hogy ne tévesszem el unos-untalan a szavakat. Aztán azzal zavar meg, hogy javítsam ki neki a piszkozatba leírt fogalmazását. Jaj, Nagyapó, mindent szivesebben csinállok, mint ezt! Hiába magyarul írom neki: „Nézd, Berti, az ígét a multi időben két t-vel kell írni!” stb., mégis a leghajmeresztőbb hibák várnak a kijavításra. És nekem nincs olyan angyali türelmem, mint Nagyapónak! Most azonban bevégzem leveletemet. Azt hiszem, hogy most ismét rendes levélíró unoka leszek, mert lecke után sokkal könnyebb levelet írni, mint a szünetben. Még egyszer bocsánatot kérve a mulasztásért, kezét csókolja szerető hálás unokája (Nagyvárad, 1928. jan. 15.)

Daniels Felicitas
polg. III. o. t.

Kedves Elek Nagyapó!

Verőfényes szép vasárnap reggel indultunk Hátszegről rokonaink kíséretében autón Malomvizre, mely gróf Kendeffy birtoka, hogy felmenjünk a Kolc magas, szép várába. 10 órakor értünk

Malomvizre és miután rokonaink is megérkeztek, 12 órakor elindultunk gyalog a Kolevárra, mely onnét 8—10 km.-re van. 1 órakor érkeztünk a vár hegye alá, mely kb. 700 m. magas. Megebédelés után egy ott csörgedező hegyi patak hús vizében megfürödtünk. Rokonaink, mivel másnap indultak egy retyezáti kirándulásra, hazamentek készülődni, mi pedig 4 óra után elindultunk a várba. Nem valami kényelmes szerpentin utakon haladtunk, de megismertük Hunyadmegye egy hírességét, amely 1400—1500 körüli időkből való. 5 órakor felértünk jól kimerülten a várba.

Gyönyörű kilátás van fenn a körülötte fekvő hegyekre és völgyekre. A várak nincs beásott alapja, hanem sziklákra van építve. Egy-egy 2 m. magas oszlopa egy darab kőből van. Egyik torony még teljesen ép. Miután megnéztük, fél 6 órakor leindultunk a várból és 6-kor újra ott voltunk, ahonnan elindultunk. Egynegyed 7-kor elindultunk vissza Malomvizre, ahová én háromnegyed 7-kor és szüleim testvéreimmel 7 órakor érkeztünk meg. Egynegyed 8-kor az autóval utra indultunk vissza Hátszegré. 8 órakor Hátszegen voltunk, ahonnan 9 órakor egy szép kirándulás emlékével haza indultunk Dévára, ahová 11 órakor érkeztünk meg.

(Déva, 1927. szeptember 25.)

Kezét csókolja:

Martonossy Görgy

III. realista.

Martonossy László

I. gimnázista Ényeden.

ELLENZÉK

*a legrégebb
és legelterjedtebb
magyar napilap*

*

*Színház, művészet, zene, Sport,
Sakk, Radio, Automobil rovatok,
Irodalmi melléklet*

CLUJ (KOLOZSVÁR) Str. UNIVERSITATII 8.

Tiz fogas kérdés

Negyedik Stollwerck pályázatunk A helyes megfejtők között a Stollwerck csokoládégyár 15 díját sorsoljuk ki

Ujabb Stollwerck pályázatunkat febr. 29-iki, 6. számunkban akartuk kitűzni, azonban a pályázat ez alkalommal helyszüke miatt kimaradt.

Most írjuk ki az újabb pályázatot azoknak, akik még nem tudnák, itt közöljük a feltételeket.

Az alábbi tiz kérdésre röviden, lehetőleg 1-2 mondattal kell felelni. A feleletek tintával írva legkésőbb március 31-ig a Cimbora kiadóhivatalába. Szatmárra küldendők be és a borítékra rá kell írni: „Stollwerck pályázat”. Kérünk benneket, hogy a pályázati levelekbe *semmi más közleményt* ne tegyetek, mert a pályázatok külön elintézés alá kerülnek. — Azokat a feleleteket, melyek hozzánk március 31-ike után érkeznek be, már nem vesszük figyelembe.

A megfejtők között 15 díjat és pedig:

2 első.

3 második.

6 harmadik és

4 negyedik díjat sorsolunk ki.

A pályázaton akár egy kérdésre adott felelettel is részt lehet venni.

A díjak a brassói Stollwerck csokoládégyár ajándécsomagjai, melyeket a gyár közvetlenül küld el a nyerők címére.

A megfejtéseket 1928. április 20-iki számunkban tesszük közzé.

A tiz kérdés a következő:

1. Melyik neves magyar író született Komáromban?
2. Ki volt a „Bánk bán” szerzője?
3. Hol terem a banán?
4. Mit nevezünk napfogyatkozásnak?
5. Melyik Európa három legkisebb országa?
6. Ki írta és mi a címe a következő kezdetű versnek: „Este van, este van, ki-ki nyugalomba...”
7. Ki volt a „Haza bölcsé”?
8. Melyik az a világhírű ifjúsági író, akinek most ülik a centennáriumát?
9. Mit nevezünk fekete gyémántnak?
10. Ki zenésítette meg a „Szózatot”?

STOLLWERCK TEJKARAMELLA

évtizedek óta hűsége jóbarátja a fogyasztónak és igazi segítője köhögéskor, fáradalmaknál. Páratlan hirtelvé, s elterjedtsége miatt igen gyakran utánozzák, s különféle nagyhangú hirdetés útján próbálkoznak a közönség figyelmét magukra vonni, azonban a Stollwerck tejkaramella kiváló minőségét sem érhetik el.

A NÉV:

Nem az elnevezés és külsőség, hanem a belső érték a mérvadó! Ez a Stollwerck tejkaramella szerény névvel elért, tulzott reklám nélküli eredménye!

AZ ÉRTÉK:

A Stollwerck tejkaramella mindenkor vezet! Elsősorban mint tápszer, mert a testnek szükséges fontos tápanyagokat nagy mennyiségben tartalmazza; így képzőanyagokat (fehérje, mész, foszfor) és meleget, erős kölcsönző anyagokat (cukor, tejzsír). A nagy tápértékhez még a rendki-

vül kellemes íz, annak szomjuságot oltó hatása is járul és nem szabad elfelejteni, hogy hűlés esetén a legkellemesebb köhögés elleni gyógyszer.

SENKINEK

sem lehet tehát kétsége, hogy milyen tej-karamellát vásároljon. Csakis olyat, amely a legjobb, legkellemesebb ízű és melynek minőségéről legjobban a név kezeskedik.

Stollwerck Testvérek r. t.
Bucuresti.

PÁSZTORTÜZ

ERDÉLY

LEGELTERJEDTEBB

KÉPES SZÉPIRODALMI FOLYÓIRATA

SZERKESZTIK: ÁPRILY LAJOS, GYAILAY

DOMOKOS, GYÖRGY LAJOS ÉS

REMÉNYIK SÁNDOR

Egy negyedévre belföldön 140, külföldön 160 L

KIADÓHIVATAL:

CLUJ-KOLOZSVÁR, STR. FARON L. POP

No. 5.

Kérjen hirdetési díjazabást és mutatványszámot !!!

Elek nagyapó üzeni.

A levél írás igen fontos szabálya: hol, melyik évben melyik hónap hányadik napján kelt a levél!

Galla Böske és Juci. Persze, hogy tudom, hol laktok, de nem irom a nevetek után. Ti már tudjátok, miért nem, ugy-e? De lehet, hogy a torokgyulladás az oka a feledékenységnek, s mert hál' Istennek, ez elmúlt, remélem, jövő leveletekben ott ékeskedik a helység. Ha nagy fejtöréssel jár a kézimunka s mindig fáj a feje Böskének, miért nem hagyja félbe? Első az egészség. Azt magam sem tudom, mért kaptatok megint két könyvet. Talán előfizetés fejében? — **Hermann Lili és Tibor, Kolozsvár.** Válaszoltam én az előző leveletekre is, csak nem került rá sor, amikor ezt a levelet irtátok. Ha szeretnél megismerni egy-két kis lányt, gondolom, levelezés útján, közöld velem pontos címedet, mert csak így ajánlhatom, hogy kezdjenek veled levelezést. Hogy van-e sok dolgom? Hát bizony, ezért nem kell a szomszédba mennem. Kicsit pihenni jöttem Pestre, de kisült, hogy itt még több a dolgom. — **Horváth Ilonka és Olga, Nagyvárad.** Ha újabban küldött rajzról van szó, azt nem küldték utánam, mert úgy intézkedtem, hogy kéziratot és képet csak kivételes esetben küldjenek Pestre. — **Kiss Márton, Arad.** Irtam a kiadóbácsinak, hogy a Stollwerk nyere ményt nem kaptam meg. Remélem, nem vészett el a postán. — **György Lacika, Tordatur.** Ha nagy örömet szerzett a válaszom, irj gyakran, Lacika, s akkor gyakran lesz részed ebben az örömben. — **Glück Imre, Szatmár.** Március közepe táján minden valószínűség szerint benézek Szatmárra s akkor, remélem, találkozunk. — **Henster Magdus, Nagyszentmiklós.** Válaszoltam én előző leveledre is, s válaszolok erre is, amelyet egyenesen Budapestre küldtél. Amint láthatod rejtvényt szerkesztés nélkül sem kerüldél el a figyelmemet. A rejtvényed sorra kerül, persze, nem ígérhetem, hogy hamarosan: oly sokan vannak előtted. De végre is az a fő, hogy **hasznos és kellemes munkával foglalkoztál.** — **Spitz Jancsi, Arad.** A román nyelvű iskola II. osztályának vagy a tanulója, de van külön magyar tanárod is. És van szép kis magyar könyvtárad. Meglátszik ez szép és helyes magyarságu írásodon, s már ezért is örömmel látlak unokáim seregében. — **Senensieb Alice, Marosvásárhely.** Az természetes, hogy ha megfejtetted a rejtvényeket, a versenyzők közé kerül a neved. Oda bizony! — **Mester Lacika, Szederjes, Udvarhelym.** Levelet is, né csak megfejtést, Lacika! — **Hermann Lili és Tibor, Kolozsvár.** Decz. 21.-én kelt leveled január végén jutott el hozzám, így hát nem intézkedhettem arról, hogy az előfizető szerzésért nyert könyvet megkapjad karácsonyra s karácsonyi ajándéku! levelezőlapot is írjak neked. Ami a könyvet illeti, nem tűnik ki leveledből, hogy az általad szerzett előfizető járatta-e legalább egy negyedévig az újságot. A levelezőlapra most már várjatok a jövő karácsonyig. — **Smil Gizi, Gyergyószentmiklós.** Valóban, neked szép karácsonyod volt. Egy szegény asszony panaszkodott, hogy nem állíthat a gyermekeinek karácsonyfát, s te és barátnőd megleptétek azzal, hogy karácsonyfát állítottatok. Képzelem, mily nagy

volt a gyermekek öröme, s látva látom, mint írta be Isten az ő aranykönyvébe ezt a szép cselekedetet. — **Szili György, Arad.** Talán épp akkor beszélgettünk édesanyádról és rólad Pogány Móricz bácsiéknál, amikor te a levelezőlapodat irtad. Nem bizonyos, hogy mehetünk-e Arad felé, mert valószínű, hogy a székely írőkkel körutra kell mennem, egészen más irányba, de a meghívást köszönöm édes anyádnak, még pedig azzal, hogy ami késik, nem mulik. — **Dobrai Karsci, Székelyudvarhely.** Levelet, levelet! — **Turay Jancsi, Arad, Schupiter Béla, Szilágysomlyó.** Ugyanezt üzenem nektek is. — **Waldmann Terike és Márta, Nagyszentmiklós.** Örömmel látom, hogy pompásan telt a karácsonyi vakáció: vége-hossza nem volt a rödlizásnak és a kocsolyázásnak. Dehát ez rég volt, ugy-e? Most meg benne vagytok a tanulásban. A 400 leut továbbítottam a kiadóhivatalnak. Eddig bizonytalán megkaptátok a négy könyvet. — **Vitéz Erzsike, Kassa.** Örvendek, hogy gyönyörűnek találtad a nyert könyvet, a fogaskérdések megfejtését azonban egyenest Szatmárra kellett volna küldened a kiadóhivatalnak. Ezuttal lekéstél a pályázatról. Intézkedtem, hogy a címedet Eszterházi-utca 40-re javítsák. — **Bedő Lacika és Jancsika, Halmágy.** Ha netalán még nem kaptátok volna meg a nyert könyvet, egyenest a kiadóhivatalhoz forduljatok érte. Szeretettel várom további leveleiteket. — **Stauber Etta, Arad.** Ha rég nem írtál, pótolta alaposan a hallgatást szép és részletes leveleddel, melynek minden sorából irántam és a Cimbora iránt való nagy szeretet mosolyog. Lám, lám, otthon is lehet pompásan nyaralni, főként akinek van oly kedves barátja, mint amilyen neked Salamon Juci. Ő is igen szereti a Cimborát, de csudálom, hogy mégsem ir. Azért, hogy édesanyádnak segítettél a háztartásban is, dicséretet érdemelsz. Munka és szórakozás helyes beosztásával szép igazán az élet. — **Stauber Manya, Arad.** Ugy, Manya, ugy, írjál mindig, valahányszor Etta ír. Édesanyád igen jól rendezte az iskolabájjársodat: megtanulsz románul, s a magyar írásod is helyes. — **Sándor Etelka, Judit és Margit, Torda.** Margit az ajándékkönyvek közül a Barlanglakókat kapta s igen tetszett neki e könyv, aminek én igen örvendek. Ez a tetszés már magában is köszönet. — **Verecs Évi, Aranyosgyéres.** Igéred, hogy ezután szorgalmasabban leíró leszel. Hát csak váltsd is be az ígéreteidet, Évike, mert ezzel is szépül az írásod. — **Hanvay Erzsike, Csiz.** Örvendek, hogy megkaptad a könyveket s Anikó regényét a nővéred is elolvasta. — **Halász Mancsi, Kolozsvár.** Várod a választ, folyton várod s csak akkor jut eszedbe, hogy hiába várod, hisz rég nem írtál. No, lám, csak irnod kellett s mindjárt megy a válasz. Annak igen örvendek, hogy egyre szebbnek és érdekesebbnek találsz a Cimborát. Szeretem ezt hallani, mert hisz erre törekszem. A verseket honnan irtad ki? Anyukádnak tolmácsold viszontüdvözléteket. Tavasszal valószínűleg kiszállok Kolozsvárra, amikor Pestről hazafelé megyek. — **Balogh Mária, Nagyvárad.** Bizony, az nagy bánat, ha iskolatársaid nagy részét nem találod össze a ref. polgári leányiskolában, mivelhogy elvesztette a nyilvánossági jogát s talán be is szüntetik a te kedves iskoládat, mivelhogy a szülők nem bírják a más iskolákban való vizsgáztatás költségét. Osztom a bánatodat, mert leveled helyessége mutatja, hogy kitünő tanuló vagy,

szeretsz tanulni, s önkéntelen arra gondolok, hogy egy kissé talán mégis korán izleled meg a bánatot. — **Kacz Ferike, Szatmár.** Jól tetted, Ferike, hogy megkezdted a levélírást, s remélem, ezután szorgalmasan írsz nagyapónak. Akkor aztán szép lassan megjavul az írásod, úgy megjavul s úgy megszépül, hogy magad is gyönyörködöl benne. Édesanyádnak, ki leveledet levéllel kísérte, tolmácsolód üdvözlömet. Tavasszal minden valószínűség szerint benézek Szatmárra. — **Péter Magduska, Pankota.** Levelet, levelet! — **Friedmann Béla, Nagyvárad.** Örömmel látom, hogy tanulásod által érdemelted ki a Cimborát, melyből szintén sokat tanulhatsz, hisz a Cimborá voltaképpen kiegészítője az iskolai tanulásnak. Ugy emlékszem, előző leveledre is válaszoltam. Rejtvényeiből választok. — **Papp Bandika, Szatmár, Kiss Pál, Nagyvárad.** Levelet, levelet! — **Gombos Lenke és Ödön, Kolozsvár.** A Stollwerk-pályázatot a kiadóhivatalhoz kellett volna küldenetek, így lekéstetek. Levelednek az előfizetésre vonatkozó részét továbbítottam a kiadóhivatalnak, minthogy ennek az elintézése a kiadóhivatal dolga. Az én dolgom a szerkesztés meg az írás. Ugy-e, az éppen elég nagyapónak? — **Partos István, Nagyvárad.** Dicséret illet azért, hogy az új iskolában is oly szép eredményt értél el. A jókívánság sohasem késő. Rejtvényeid sorra kerülnek. — **Halász Lajos, Szatmár.** Neked is azt üzenem, hogy a jókívánság sohasem késő. Tudom, hogy szeretsz, s ez a fontos. Örülök, hogy édes apád egész évre előfizetett s így egész évben írhatok neked levelet. Írhatok neked akkor is, ha nem leszel előfizetője az újságnak. Engem mindig fog érdekelni az én unokáim fejlődése. — **Geiger Ilonka, Arad.** Ha egyszerre két osztályból vizsgálod, bizony, nem csuda, hogy nem volt időd a levélíráásra. A múlt évi 34. és 35. meg az 1926-iki 45. és 46. számot pótolja a kiadóhivatal, ha van belőlük fölösleges példány. Leveled ama részén, melyben valami ajándék-hirdetésről van szó, nem tudtam eligazodni, tehát továbbítottam a kiadóhivatalnak. — **Méri Zsófia, Brassó.** A Stollwerk pályázatról lekéstél, mert egyenest Szatmárra kellett volna küldenöd, de a szerencse mégis rád mosolygott, mert a rejtvényfejtéssel könyvet nyertél. — **Szabó Jenő, Zágon, Háromszékm.** Számon tartom az ígéretedet, hogy gyakrabban fogsz írni, s remélem, mint Mikes Kelemen Rákóczihoz, te is hű leszel a Cimborához. — **Ifj. Baternay Béla, Munkács.** Választ kérsz. Ime, a válaszom: a rejtvénymegfejtés mellett írok levelet is, mert csak így ismerkedünk meg igazán, s így lesz, mire válaszoljak. — **Goldzieher György, Arad.** Örvendek, hogy jól sikerült a házi hangversenyed, s majd számolj be arról is, hogyan sikerült a zenekar zongorán való kísérése. Hogy mikor telik le az előfizetésed, erről a kiadóhivatal értesít. A Stollwerk pályázatról te is lekéstél, mert elkerülte a figyelmedet, hogy e kérdések megfejtését egyenesen Szatmárra kell küldeni. — **Daniels Felicitás, Nagyvárad.** Valóban, rég nem írtál, de érted a módját, hogyan engeszteld meg nagyapót: oly szép és érdekes levelet írtál, hogy kénytelen vagyok mint „szép“ levelet közölni. Alig hiszek a szemeknek ha meggondolom, hogy német volt az anyanyelvem. — **Molter Péter, Marosvásárhely.** Tetszik neked az új Cimborá, annyira, hogy megkezdted a levelezést nagyapóval. Legközelebb arról szeretnék levelet kapni, hogy hány

csésze kávét iszol egy leültödben? Merjek-e veled bírokra kelni? Mert még most is fáj a derekam, úgy földhöz teremtettél most egy éve. Hát csak írdál sokszor, sokszor nagyapónak, hadd felejtse a derekfájást! — **Pollák Évi, Karánsebes.** Levelet, Évika, levelet, hadd ismerkedjünk! — **Elek Piroska, Retteg.** Nagy öröm az nekem, ha kívül is szépnek és értékesnek találod a Cimborát, kis hugod meg folyton „kinoz“, hogy olvass fel neki meséket. Kedves kintás ez. Eddig bizonyosan megkaptad a nyert könyvet. Ha nem: értesíts. — **Kugel Karcsi, Brád.** Levelet, levelet! — **Petrovay Gabriella, Kolozsvár.** Ne félj te attól, hogy megunom a leveleidet még ha minden nap írsz is. Az én „fő“ munkám ezidő szerint, hogy levelezek veletek, mert érzem, hogy hasznos munkát végzek ezzel. Örömmel látom, hogy komolyan veszed a tanulást is, meg az önművelést is, mert tudományos könyveket is olvasol Nem értem, hogy még nem kaptad meg a megrendelt könyveket, s nem hinném, hogy az általad szerzett előfizető ne kapná az újságot. Leveledet minden esetre továbbítottam a kiadóhivatalnak. Kívánságodra közzé teszem a címedet: Str. Vlahuta 3., s melegen ajánlom leány unokáknak, hogy akinek kedve van a levelezésre, levelezzon veled. Általában igen szeretném, ha unokáim egymással is leveleznének. Nemcsak azért, mert ezzel is gyakorolnák magukat a fogalmazásban, de azért is, mert az ilyen levelezések útján egy egész életen át tartó barátság fejlődhetnék. — **Nagy Emma, Kolozsvár.** Levelet, levelet, nemcsak megfejtést! — **Grossmann Erzsébet, Hátszeg.** Ugyanazt üzenem neked is. — **Bereczky Gizella, Szilágygörcsön.** Levelekre csak tavasszal válaszolhatok, mert a távollétemben érkező kéziratokat csak kivételes esetben küldetem magam után. — **Schäffer Gyuri, Petrosény.** Pompás a gépirásod, de szeretnék sajátkezű írásos levelet is kapni tőled. — **Májor István.** Két hibát követtél el: megfeledkeztél arról, hogy hol és mikor kelt a leveled, aztán a fogas kérdések megfejtését Szatmár helyett Brassóba címezted, mégpedig a Stollwerk testvérekhez. E miatt a nagy kerülő miatt, bár közel jártál a cukorgyárhoz, nem vehettél részt a pályázatban. Ebből jövőre vond le, fiam, a tanulságot. — **Fodor Gábor, Arad.** Igazad van: a belső szépség nem zárja ki a külső szépséget, de egyezik abban is a véleményem a tiédvel, hogy bár szép a Cimborá címlapja, de szebb a tartalma, aminthogy így is van ez rendén. A fő, hogy igen tetszik neked a Cimborá külseje is, be'eseje is, s csak azt sajnálod, hogy havonként csak háromszor jelen meg. Nekem ugyan így is elég munkát ad, de magam is azt szeretném, ha minden héten megjelenhetne. Külömben Pesten is havonként háromszor jelennek meg a gyermekujaságok, pedig Magyarországon, — úgy vettem észre — nem oly szűk a pénz, mint Erdélyben. Előző leveledet, ha jól emlékszem — megkaptam és válaszoltam is rá. — **Szabó Erzsébet, Homoród.** Örvendek, hogy kigyógyultál a skarlátból, s annak is, hogy jól érzed magadat a nagyszabeni zárdában, ahol végezni fogod a négy polgárit meg a kereskedelmit, aztán négy irodába. Szóval: már megvan az életprogrammodnak a bevezető része. A jó Isten segéljen feltett szándékodban s nagyobb akadályok nélkül haladhass az élet utjain. Azt írod, hogy a május elsején nyert könyvet nem kap-

tád meg, s nyomban a következő mondatban: „a könyveket éppen a tegnap kaptam meg.“ Következő leveledben magyarázd meg, hogyan értsem ezt. — **Lázár Mariska, Ilonka és Józsika, Gyergyószentmiklós.** Azt írjátok, hogy a félévi előfizetés fejében ígért két könyvet még nem kaptátok meg. Figyelmeztettem erre a kiadóhivatalt, hogy esetleg pótolja, mert az bizonyos, hogy postára adta a könyveket. Látom ezt azokból a levelekből, amelyekben nekem köszönik az így szerzett könyveket. Kérditek, mikor válaszolok: akkor hosszú levelet irtok. Akár hosszú, akár rövid a levél, én minden levélre válaszolok. Vagy tán úgy értitek, hogy külön levélben válaszoljak? — **Csókos László, Bályok, Biharmergye.** Leveledet továbbítottam a kiadóhácinak, hogy kívánságod szerint intézze el azt. Remélem, azóta megkaptad a könyveket, azt is, amelyet előfizetéseszerzéssel érdemeltél ki. Édes anyádnak tolmácsold viszontüdvözlőmet. — **Serester Anna, Bodola, Brassómergye.** A vakbéllel nem szabad tréfálni. Csak neki bátran az operációnak. Meg sem fogod érezni. Leveledet elintézés végett továbbítottam a kiadóhácinak. — **Serester Anna, Bodola, Brassómergye.** Eltaláltad: Pesten éppen úgy do'gozom, mint otthon, tán még többet itt, de dolgozom szívesen, mert mindennap láthatok nyolc unokát: ennyi lakik Pesten. Ősike most harmadik gimnázista, s ő is sok jó könyvet olvas, mint te. Mert örömmel látom, hogy jókat olvasol, s hiszem, jóknak találtad a kiadóhivatal által küldötteteket is. Meglepő ügyesen verselsz. Közlök is versedből buzdításul néhány sort.

Kuti ur boltjának szép a kirakata,
Ámulja-bámulja Erzsike és Kata.
Ebben az ablakban van bámulnivaló,
Babakocsi, mackó, korcsolya, hintaló.

— **Gyökössy Miklóska és Lehelke, Bégamonostor.**

Először találkozik a nevetekkel itt, amely különben jó ismerős nekem. Írjátok meg: rokonotok-e Gyökössy Endre, a jeles költő? S általában: a megfejtés mellett levelet is írjatok, hadd ismerkedjünk. — **Várady Katinka, Dés.** Remélem, eddig megkaptad az egész évi előfizetés fejében járó négy könyvet, sőt a rejtvenyemegfejtéssel nyert könyvet is. Pótlórejtvenyéd sorra kerül. — **Gál Matyi és Mira, Déva.** Irtam a kiadóhácinak, hogy küldje a 2 könyvet a félévi előfizetés fejében s egyben pótolja az idei 1. számot. — **Csontos Andor, Kolozsvár.** Örvendek, hogy Erdélyben maradsz, mert Magyarországon tu'ságos sok az erdélyi, itt meg napról-napra fogy a magyar. Három nyelvet meg kell tanulni minden erdélyi embernek, ha boldogulni akar, tehát neked az édesanyád nyelvén kívül meg kell tanulnod a román és a német nyelvet. A gépirásban még járatlan vagy s emiatt sok a hiba a mesédben, amelynek a megírása egyébként tehetségre vall. Természetesen, amint már irtam, a tanulásnak benne kell lenni a mesében magában, s ekkor nem kell az olvasó szájába rágni azt. —

Lindberg, a pilóta tudta,
Az óceánt átrepülni úgy lehet.
Ha a hosszú légi utra
Visz magával Stollwercket.

FEJTÖRŐ.

A sorsolásban való részvételre egy rejtveny megfejtése is jogosít!

A rejtveny megfejtését, a megfejtők és nyertesek névsorát egyszerre, a megfejtést követő hónap végén közlöm!

A megfejtések beküldésének határideje a rejtvenyek megjelenését követő hónap 10-ik napja.

SZÁMTANI KÉRDÉS.

Beküldte: *Matta Erzsike.*

Egy fogolytábor parancsnokától azt kérdezték, hogy hány fogoly van a táborában. Erre ő a következő képen válaszolt: „Ha négyszer annyian volnának, mint amennyien vannak, annyi-val lennénk többen ezernél, mint ahánnyal kevesebben vannak ezernél.“ Kérdés: hány fogoly volt a táborban?

VERSES-REJTVÉNY.

Beküldte: *Jakabovits Margit és Dezső.*

Nem fa, mégis van levele,
Nem szól, és beszélhetsz vele.
Ha szavait jól megérted,
Öregbül a bölcsességed.

CIMBORA

KÉPES GYERMEKLAP

Szerkesztősége: Batani-Mici (Kisbaczon) u. p. Batani-Mári (Nagybaczon) jud. Treiscaune (Háromszék megye). E címre küldendők a Cimbora részére szánt kéziratok, az Elek nagyapóhoz írott levelek és rejtveny-megfejtések.

Kiadóhivatala: Stumare (Szatmár) Str. Petru Rares (Petőfi-ucca) 43. A kiadóhivatalhoz küldendők a Cimbora előfizetési bejelentései, díjai, könyvrendelések és mindennemű a lap küldését, megszüntetését célzó közlemény.

Előfizetési ára negyedévenként:

Romániában: 100 lei
Csehszlovákiában: 20 csekkorona
Magyarországon: 3 pengő
Jugoszláviában: 50 dinár.

KIS KÖNYVEK

ÁRA KÖTETENKINT 55 LEI.

- Akvárium, terrárium.** Irta Horváth Károly dr. Leírja a szoba-akvárium és terrárium készítési módját, a bennük élő állatok és növények ápolását, szokásait, életmódjuk érdekességeit.
- Növény- és rovargyűjtő.** Irta Wagner János. Pontos utmutatás természetrajzi gyűjtésre, preparálásra, megfigyelésre gyűjtemények karbantartására.
- Kis ásványhatározó.** Irta Fehér Jenő. Pontos utmutatás az összes ásványoknak könnyű meghatározására, gyűjtésére, ásvány- és kőzettani kirándulásokra.
- Kísérletek egy cserép növénnel.** Irta Futó Mihály dr. A legegyszerűbb eszközökkel, otthon, egy cserép, egy marék föld s néhány mag segítségével a legérdekesebb kísérletek végezhetők, amelyek bevilágítanak az élet titkaiba.
- Szobakertészet.** Irta Kardos Árpád. Szobáink virágdíszének kézikönyve, pontos és részletes utasításokkal az egyes növények ápolására, szaporítására, elrendezésére.
- Konyhakertészet.** Irta Kardos Árpád. Minden tudnivaló együtt van ebben a kötetben, ami a konyhakert berendezésére, ápolására s a legtöbb konyhakerti zöldtészeti zöldség fajaira vonatkozik.
- Gombatermesztés otthon.** Irta Kardos Árpád. Utmutatást ad arra, hogyan lehet pincében, padlásán, szobájában, bármely szűk helyen nemes gombát termesztetni. Nemcsak érdekes, de jövedelmező is.
- Méhészkedés.** Irta Ócsanádi Nagy Géza. A méhek gondozása, kasok és kaptárok berendezése, a törzsek szaporítása, a mézszüret, minden, amit a méhésznek tudnia kell.
- Kis ötvös.** Irta Szathmáry István. Otthon készíthető ötvösmunkák, a fémek megmunkálása, a drágakövek, áttört munkák, domborítás, foglalás, zománc fajtái és készítése.
- A kis vegyész.** Irta Jaloveczky Péter. Otthon, a legszerűbb eszközökkel berendezett vegykonyhában végezhető kísérletek leírása (kristályosítás, párolás, gázgyártás, gipszöntés, keményítőkészítés, párolás, elemzés stb.)
- A „Kis könyveket” az összeg előzetes beküldése azonban az utánvételi díjat külön számítjuk fel.
- Kis könyvkötő.** Irta Szathmáry István. Pontos utmutatás arra, hogyan lehet egyszerű eszközökkel, otthon, könyvet kötni, könyvtokot, dobezt, kartont, fényképeretet művésziesen készíteni.
- Kis electrotechnika.** Irta Sztrokai Kálmán. Hogyan lehet otthon készíteni és használni galván-elemeket, akkumulátort, motort, dinamót, házicsengőt, távirót.
- Bűvészkönyv.** Irta Tábori Kornél. Otthon elvégezhető meglepő bűvész mutatványok egész seregének pontos leírása.
- Vidám bűvészet.** Irta Tábori Kornél. Tréfás bűvészeti mutatványok, amiket szerény eszközökkel bárki végezhet.
- Cserkészkönyv.** Irta Tass József. A cserkészlet kódexe, az összes gyakorlati szabályokkal, utmutatásokkal.
- Bélyeggyűjtés.** Irta Philatelus. A bélyegek fajtái és sajtóságai, csere, vétel, a gyűjtemény berendezése, hamisítványok, a bélyeg kezelése a gyűjtés módjai.
- Magyar bélyegek kis katalógusa.** Irta Philatelus. Az összes magyar bélyegek felsorolása, leírása, értékének megállapítása a legrégebbektől máig. Magyar bélyeggyűjtemény összeállításához nélkülözhetetlen.
- Kis természetbúvár.** Irta Horváth Károly dr. Mindenki a maga házatáján tanulmányozhatja a madarak, rovarok, pókok életének legérdekesebb momentumait az itt közölt utasítások alapján.
- RégipéNZ.** Bevezetés a régipéNZ gyűjtésébe, a gyűjtemény elrendezése, gyarapítása, tudnivalók a görög, kelta, római, bizánci, magyar régipéNZről.
- Háziállatsereglet.** Szól a legkedveltebb szobai madaraknak, a házinyul- és galambtenyésztésről, azok ápolásáról, etetéséről, betegségeiről, hasznukról.
- Művirág.** Részletes utmutatás, hogyan lehet otthon, a legegyszerűbb eszközökkel művirágot készíteni.
- Allatmegfigyelések.** Érdekes és tanulságos bevezetés az állatok életének megfigyelésére. Nagyszámu példán mutatja be a szerző a megfigyelések meglepő eredményeit.
- Játékszerkészítés.** Hogyan lehet otthon szerény eszközökkel különféle játékbábát, posztóállatot, teríték-diszt, fából való apró játékszer készíteni.
- vagy utánvét mellett szállítjuk, utóbbi esetben fel.

A CIMBORA kiadóhivatala.